

NARODU KUBE

Spremam se na put,
ka tebi narode Kube,
još uvek zatvorenog,
u kule zabravljenog.

Rekoše mi!!

Nikom nemoj dati
nešto od sebe,
nešto čega će se sećati,
što će ih probuditi
iz sna nametnutog,
sa snovima zakucanim
u njihovom nadanju,
hodu prema suncu.

Ono im još ne izlazi,
još uvek je ispod oblaka
imperijalizma,
pokrivača nametnutog.

Rekoše mi!!

Ne budi,
ni sa kim prijatelj,
ni poznanik.
Ne daj nikome iluzije
za nečim boljim

Njima je to nametnuto,
na to su navikli.

Ne budi ih!!

Njihov mozak je opran,
razumeti te neće.

Uplašićeš ih,
uzbudićeš ih.

Varate se!

Daću poklon nekome,
koga sretnem, kad se pozdravimo.

Ispevaću im jednu poemu.
razumeće me.
Zaigraćemo salsu zajedno,
uprkos svih vaših naredbi.

U narodu, verujem,
ima još duše,
čežnje za nečim,
godinama čekanim.

Doći će i to,
sačekaće.

Ako ne sačeka deda,
otac, majka,
unuci će dotrčati,
doneće želje u rukama.

Baciće vam ih pod noge,
izgorećete.

Njihove želje oganj su.

Vetar će odneti
pepeo sa njihovih krila.

Poleteće,
vaše strele
stići ih neće.